

UITVAART BROEDER ALOYSIUS VAN BIJNEN OCSO

6 OKTOBER 2018, WESTMALLE

LEZINGEN

Uit het Boek Job 19, 1.23-27a

Zo luiden de woorden van Job:

Ach, werden mijn woorden maar opgetekend,
ergens in vastgelegd,
door een ijzeren stift in een rotssteen gedreven,
met lood gevuld – tot blijvend getuigenis.
Want ik weet: ik ben er zeker van:
mijn verlosser leeft,
op het laatst zal hij deze wereld binnentreden.
En al ben ik nog zo geschonden,
ik zal God zien vanuit dit lichaam.
Aan mijn zijde zal ik Hem zien, met eigen ogen:
mijn hart smacht van verlangen.

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Johannes 12, 23-26

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen:

“Het uur is gekomen
dat de Mensenzoon verheerlijkt wordt.
Voorwaar Ik zeg u:
Als de graankorrel niet in de aarde valt en sterft,
blijft hij alleen;
maar als hij sterft,
brengt hij veel vrucht voort.
Wie zijn leven bemint, verliest het;
maar wie zijn leven in deze wereld haat,
zal het ten eeuwigen leven bewaren.
Wil iemand Mij dienen, dan moet hij Mij volgen;
waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn.
Als iemand Mij dient, zal de Vader hem eren.

VOORWOORD

Welkom aan allen hier aanwezig. We zijn hier rond br. Aloysius, Arnold van Bijnen. Eind augustus bezocht ik br. Aloysius in het ziekenhuis. Hij lag te slapen. Het ging niet goed met hem, en dat was te zien. Zoals hij erbij lag leek het niet veel meer, een hoopje mens, een hoopje ellende. Dat veranderde toen hij wakker werd. Het hoopje menselijke ellende vulde zich met de broeder zoals ik hem altijd had gekend, en toen hij zijn ogen open deed was hij er helemaal en begon hij direct te praten, fier en ferm, doorspekt met de krachtige oneliners die hem eigen waren. Van een hoopje ellende naar een levende mens: het leek een kleine verrijzenis, een verrijzenis in het klein.

Het bleek zeer tijdelijk. Nu is de dood dan toch echt gekomen. We zijn hier rond hem met onze herinneringen en verbondenheid. We dragen hem in ons hart. Hier in deze kerk mogen we

daar uitdrukking aan geven door Eucharistie te vieren, en voor hem te bidden. Of ... is hij aan het bidden voor òns? Bidden voor anderen, een kaarsje aansteken voor anderen, is wat hij al deed in zijn leven hier op aarde. Het mooie van deze viering is dat hij en wij sámen in gebed zijn. In Christus is er geen dood die ons scheiden kan.

PREEK

In de eerste lezing hoorden we Job. Haast spreekwoordelijk is Job een hoopje menselijke ellende, een verzameling van alle menselijke ellende die maar denkbaar is. Toch horen we in die eerste lezing hoe Job zijn mond opent voor fiere en ferme taal: *Ik weet, ik ben er zeker van, mijn verlosser leeft, en al ben ik nog zo geschonden, ik zal God zien vanuit dit lichaam, aan mijn zijde zal ik Hem zien, met eigen ogen: mijn hart smacht van verlangen.* Aan Job is alles ontnomen wat een mensenleven dragelijk en plezierig maakt. Maar misschien is Job juist daardoor in contact gekomen met dit verderende verlangen naar God? Alles is hem ontnomen, hij is tot niets teruggebracht, alleen God blijft over. Op God zet hij heel zijn hart en al zijn zinnen, in de diepst denkbare eenzaamheid.

Br. Aloysius kende iets soortgelijks. Hij was een 'mensen-mens', hij leefde van relaties, maar net als Job werd hij geconfronteerd met eenzaamheid. Van jongs af aan was hij de zoon van zijn vader. En het werd schrijnend duidelijk: zijn vader was een held, waar hijzelf maar weinig tegenover kon stellen. Hij liep op tegen beperkingen, beperkingen waar hijzelf absoluut niets aan kon verhelpen. Door de beperkingen waarmee hij moest leven leek elk heldendom, en zelfs elk gewoon menselijk succes, voor hem onbereikbaar. Voor hem geen studie, geen gewone baan, voor hem was er slechts de sociale werkplaats. Iemand die niet echt mee mag doen. Zelfs in het klooster kon hij niet voluit monnik zijn, maar slechts oblaat.

Onderaan de ladder bungelend was het verleidelijk om weg te zinken in geklaag. Aan die verleiding heeft hij niet toegegeven. In zijn eenzaamheid heeft hij gestreden met zichzelf. Naarmate hij ouder werd groeide hij daarin en kon hij daarover steeds beter communiceren. Indrukwekkend zoals dat ging in zijn laatste maanden hier op aarde. De invloed van de ziekte van Parkinson kreeg hem steeds meer in de greep en hij begon dingen te doen die hij niet wilde, zoals onnodig en vaak de verpleegbroeder roepen. Hij had zichzelf niet meer in de hand. Ook hier ging hij de strijd aan, want een mens moet diep buigen om zo iets aan te zien, te erkennen, te aanvaarden dat je jezelf niet meer meester bent. Hij zag wat er aan de hand was. "Sorry broertje, ik kan niet zijn zoals ik zijn moet." Het raakte me diep. Over nederigheid wordt veel gesproken in de monnikenwereld, maar hier gebeurde het. Zijn vader was een held in oorlogstijd geweest, hij was een held in zijn eigen strijd. Gelukkig hebben velen dat bij hem gezien en gewaardeerd. Hij heeft de goede strijd gestreden, de strijd van de monnik in de diepste eenzaamheid, waar een mens alleen nog in hoop op God kan leven. Ook al was hij 'slechts' oblaat, hij is het monnikenleven vol aangegaan. Want dit soort momenten zijn momenten waarop een mens aan zichzelf sterft. Momenten dat hij zich als een graankorrel in de aarde laat vallen, in navolging van Jezus Christus, DE graankorrel. Van die ene graankorrel die Jezus Christus is leven we nu nog, van Hem ontvangen we het brood dat leven is en leven geeft, hier in deze Eucharistie. Elke Eucharistie is als een kleine verrijzenis, een moment van delen in de dood en verrijzenis van onze Heer, als een voorbode van het leven in Gods volheid. Als een ware held en als een ware monnik heeft br. Aloysius het hem gegeven leven omarmd, met alles erop en eraan. Laten we in vertrouwen bidden dat br. Aloysius nu omarmd mag worden in Gods eeuwige liefde. Amen.